

Η ανιδιοτελής αγάπη ελευθερώνει – Κυριακή Β΄ Λουκά.

Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Τζεβελέκας (†).

Αγάπη

«Πλην αγαπάτε τους εχθρούς υμών, .. και έσεσθαι υιοί του Υψίστου».

«Ποία υμίν χάρις εστί;» Ο Κύριος βεβαιώνει ότι αν αγαπάς με ιδιοτέλεια ή αγαθοποιείς στους αγαθοποιούντες σε ή δανείζεις για να πάρεις πίσω, δεν έχεις «χάρι». Η χάρις έρχεται με την υπέρβαση του προσωπικού οφέλους. Ο μισθός είναι πολύς: γίνεσαι υιός του Υψίστου.

Ο Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ έλεγε ότι ο σκοπός της ζωής του ανθρώπου είναι η προσέλκυση του Αγίου Πνεύματος. Η πνευματική, και όχι μόνο, ζωή αποσκοπεί στην έλευση της χάριτος, την γεύση της παρουσίας του Θεού. Η ορθόδοξη άσκηση, η προσευχή, η ταπείνωση, η μετάνοια είναι η οδός προκειμένου να μας επισκευθεί η χάρις που αλλοιώνει τον άνθρωπο και τον καθιστά δοχείο του Αγίου Πνεύματος.

Αυτή η καλή αλλοίωση που ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης ονόμαζε το «να ζεις καταστάσεις» δεν έρχεται παρά με την υπέρβαση της εγωκεντρικότητας και την κίνηση, το άπλωμα προς τους άλλους. Εξωτερικά φαίνεται σαν θυσία, στην ουσία όμως είναι η κατά φύση ζωή. Η ατομικότητα είναι η παρά φύση ζωή. Η αγάπη είναι συνώνυμη της θυσίας.

Ο Απόστολος Παύλος γράφει στους Κολασσαείς ότι όταν ευρίσκοντο εκτός Εκκλησίας, αγόμενοι από το κοσμικό πνεύμα, ήσαν «απαλλοτριωμένοι» (Κολ. 1:21). Η ζωή χωρίς την χάρη του Αγίου Πνεύματος είναι αλλοτρίωση! Ο άνθρωπος δεν είναι ο εαυτός του, είναι «άλλος». Είναι ξένος του εαυτού του. Για τον λόγο αυτό ο άσωτος υιός στη ομώνυμη παραβολή εκινήθη προς τον Πατέρα όταν «ήλθε εις εαυτόν». Ο άνθρωπος γίνεται ο εαυτός του όταν στρέφεται στον Θεό.

Η κίνηση γύρω από το ατομικό ψεύτικο συμφέρον είναι πλάνη. Το αληθινό συμφέρον είναι η ανιδιοτελής αγάπη που ελευθερώνει. Η πορεία μέσα σε ένα πλέγμα μικροσυμφέροντος είναι καταδυνάστευση και δεν προσφέρει λύτρωση. Η κίνηση προς τον Θεό, που είναι αγάπη, επαναφέρει τον άνθρωπο στον λόγο για τον οποίο πλάσθηκε και δίνει σκοπό στην ζωή του. Διαφορετικά η ζωή είναι ανούσια όταν αποσκοπεί στην εξυπηρέτηση προσωπικών προτεραιοτήτων και γίνεται πηγή δυστυχίας. Τίποτε δεν ικανοποιεί τον άνθρωπο, επειδή από ένστικτο ποθεί μίαν άλλη ζωή: την εν Χριστώ ζωή.

Ο Απ. Παύλος στις επιστολές του αναφέρεται επίσης στην θεολογία της υιοθεσίας. Ο Θεός μάς κατέστησε υιούς και κληρονόμους της βασιλείας του. Για τον λόγο αυτό συμβουλεύει: «ως τέκνα φωτός περιπατείτε» (Εφ. 5:8). Ο χριστιανός έχει μια αγάπη «αρχοντική» κατά τον Άγιο Παΐσιο. Η αρχοντιά έγκειται στο ότι δεν τον πειράζει να του παίρνουν ακόμη και ό,τι λογίζεται δικό του, δεδομένου ότι «η αγάπη ου ζητεί τα εαυτής». Οι άνθρωποι που γνώρισαν τον Θεό είναι οι «πτωχοί τους άλλους πλουτίζοντες, μηδέν έχοντες και τα πάντα κατέχοντες» (Β' Κορ. 6:10).

Προκειμένου να αρθεί ο άνθρωπος σε αυτό το ύψος οφείλει να ασκηθεί. Συνήθως ο άνθρωπος είναι εγκλωβισμένος στο στενό ατομικό συμφέρον και

τον λαθεμένο λογισμό, επειδή δεν μπόρεσε να συγχωρέσει όταν πληγώθηκε. Ο πόνος της πληγής έκανε τον άνθρωπο να δει αμυντικά την πορεία του στην ζωή και να οχυρωθεί πίσω από το μικρό προσωπικό συμφέρον και να γίνει ο ίδιος τύραννος των άλλων, διαιωνίζοντας την έλλειψη αγάπης και την μη συγχωρητικότητα.

Όμως όταν ο άνθρωπος δεν μπορεί να συγχωρήσει είναι ανάπηρος, γιατί δεν μπορεί να αγαπήσει και αυτό είναι μία σοβαρή αναπηρία. Γιαυτό ο Κύριος στην Κυριακή προσευχή όρισε να προσευχόμαστε: «άφες ημίν, ως και ημείς αφίεμεν». Μάλιστα δε πρόσθεσε: «εάν μη αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, ουδέ ο πατήρ ημών αφήσει τα παραπτώματα υμών» (Ματθ. 6:15). Έχει μεγάλη σημασία, λοιπόν, η διαχείριση του πόνου. Ο πόνος μπορεί να οδηγήσει στην αγιότητα, μπορεί όμως να οδηγήσει στην εν προφάσεις σκληροκαρδία και την δαιμονοποίηση.

Η προσπάθεια, με την βοήθεια του πνευματικού, για την βίωση της εν Χριστώ ζωής που περνά από την αγία ταπείνωση, την εθελούσια «θυσία», την βαθιά μετάνοια, την διαρκή προσευχή, έχει ένα «έπαθλο»: τον ίδιο τον Θεό! Όταν κάνουμε με συνέπεια μια πνευματική πορεία ο Θεός σπεύδει να μας συναντήσει καλύπτοντας όλη την απόσταση. Τότε μας επισκέπτεται η χάρις. Η αξία είναι ανυπολόγιστη. Ό,τι δεν αγοράζει το χρήμα το προσελκύει η «θυσία», η εθελούσια ταπείνωση που είναι ψελλισμός αγάπης στον Θεό.

Γνωρίζοντας όλα τα παραπάνω μπορούμε να βοηθήσουμε τους ανθρώπους που είναι εγκλωβισμένοι στον λαθεμένο λογισμό. Αυτό γίνεται μόνο με την προσευχή. Οι άνθρωποι στις μέρες μας δεν είναι διατεθειμένοι να ακούσουν συμβουλές, επειδή νομίζουν ότι τα ξέρουν όλα. Όμως η προσευχή μας μπορεί να φέρει την καλή αλλοίωση. Κατά τον Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη, ο Θεός σεβόμενος το αυτεξούσιο του ανθρώπου δεν παρεμβαίνει να τον αλλάξει, παρότι του δίνει διαρκώς αφορμές να μετανοήσει. Όταν όμως κάποιος προσευχηθεί γι' αυτόν, ο Θεός αλλοιώνει την ψυχή του.

Είναι σημαντικό συνεπώς να προσευχόμαστε ο ένας για τον άλλο, ειδικά δε για τους ανθρώπους που δεν γνώρισαν την λυτρωτική δύναμη της βαθείας ταπείνωσης και της ανιδιοτελούς αγάπης, της οποίας ο Θεός να μας αξιώσει.

**Από το βιβλίο: Αρχιμανδρίτου Δωροθέου Τζεβελέκα, ΔΙΗΓΗΣΟΜΑΙ ΠΑΝΤΑ
ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΣΟΥ (η αγάπη του Θεού στα κυριακάτικα Ευαγγέλια).
Θεσσαλονίκη 2015**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>